

Stradanja prvih muslimana i prve migracije

<"xml encoding="UTF-8?">

Stradanja prvih muslimana i prve migracije

Napadi Ebu Džehla postadoše sve učestaliji. Koristio je svaku priliku da zlostavlja i ponižava Muhammeda s.a.v.a., Hamza je bio jedan od njegovih rođaka i vjernih sljedbenika koji ga je branio od tog napasnika. Tako, pred skupinom Mekanlija, nakon što je čuo od drugih da mu je Ebu Džehl zlostavljao rođaka, Hamza ga je izudario svojim lovačkim lukom. "Zašto si ga vrijeđao? I ja sam prihvatio njegovu vjeru, pa ako imaš nešto protiv pokaži to odmah sada," reče Hamza.

Jednom Ebu Džahl javno obeća da će staviti kamen na Poslanikovu glavu kada bude klanjao. Međutim, kada je podigao kamen iznad Muhammedove glave, pred očima mu se prikaza scena koja ga primora da ustukne. Prisutni, koji su se iskupili da vide hoće li Ebu Džehl ispuniti obećanje, primijetili su strah na njegovom licu.

Ukba b. Ebi Mu'it je jednom ugledao Muhammeda s.a.v.a., kako ide pokraj Kabe. Odmotao je turban i načinio od njega omču koju je prebacio preko njegove glave. Onda ga je vukao sve dok ga nije udaljio od Svete kuće. Neki ljudi su ga oslobodili bojeći se osвете Hašimija.

Najveće patnje su dolazile od Ebu Leheba i njegove žene, Umme Džemile, Muhammedovih s.a.v.a., prvih komšija. Svaki dan su mu pred vrata bacali smeće, a stazu kojom bi prolazio zasipali su trnjem. Jednog dana su mu na glavu bacili ovčiji izmet.

Žrtve Kurejša su bili oni najnezaštićeniji, robovi i članovi porodica s malim brojem članova. Tako Umejja b. Kalaf svoju mržnju nije mogao ispoljiti na Muhammedu s.a.v. bojeći se njegovih rođaka, pa je njegov crni rob, Bilal, bio meta njegovih okrutnih napada. Golih leđa bi ga vezivao na vrelu pustinjsku zemlju, a na grudi bi mu navaljivao težak kamen, tražeći od njega da napusti islam. Međutim, Bilal i pored takvih muka nije popuštao.

Ammar, njegov otac Jasir i majka Sumejja prihvatiše islam. Kada za to saznadoše neprijatelji, istjeraše ih iz kuće i mučiše ih u vreloj pustinji. Rezaše ih sabljama, pržiše vatrom i udaraše bičem od tanke kože. Jasir ne izdrža dugo i ispusti dušu pred ženom i sinom. Sumejja priđe

Ebu Džehlu i reče mu da njena vjera nije postala manja. On uze koplje i njime je nemilosrdno ubi. Kada i bez majke ostade, da bi sačuvao goli život, Ammar reče mušricima ono što su željeli čuti. Potpuno shrvan onim što mu se desilo uputi se Muhammedu s.a.v.a., i prizna mu da se odrekao islama da bi sačuvao život.

“Da li se u tvom srcu išta promijenilo?” upita ga Poslanik. “Boga mi, srce mi je ispunjeno vjerom”, odgovori Ammar. “Ako je tako onda se ne boj da je sakriješ i spasiš se proganjanja”, savejtova ga Muhammed s.a.v.a.. O tome ovaj ajet bi objavljen:

Allahova kazna čeka onoga koji zaniječe Allaha, nakon što je u Njega vjerovao, – osim ako bude na to primoran a srce mu ostane čvrsto u vjeri.” (K.16:106)

Jedno od riješenja za njihovu, iz dana u dan goru situaciju, bila je selidba u neko mjesto gdje neće biti proganjani zbog svoje vjere. Allah kaže u Svojoj knjizi:

“O robovi Moji koji vjerujete, Moja je zemlja prostrana, zato se samo Meni klanjajte!” (K.29:56)

Ovaj ajet govori o dužnosti vjernika da izaberu za sebe mjesto boravka u kojem će biti u stanju pridržavati se Allahovih propisa.

Poslanik Muhammed s.a.v. je tačno znao kroz kakve nevolje prolaze njegovi sljedbenici. Njega su štitili rođaci, ali ta zaštita nije mogla obuhvatiti i sve njih. Jednog dana Poslanik s.a.v.a., im je rekao: “Ako odete u Etiopiju živjet ćete bolje. Tamo vlada snažan i pravedan čovjek, pa u njoj niko nije tlačen. Tu možete biti sve dok Allah ne odluči drugačije.”

Poslanikove riječi imadoše snažnog efekta, pa neki još iste noći pokupiše stvari i uputiše se ka moru na zapadnoj strani Arabijskog poluostrva. Broj onih koji otputovaše bijaše deset, od kojih četvero bijahu žene. Kurejši saznadoše za njihovu nakanu, pa se dadoše u potjeru sa namjerom da ih vrate. Ali kada dođoše na obalu saznaše da je brod za Etiopiju veće otplovio. Izbjegli muslimani za sobom ostaviše domove, porodice i sav imetak. Briga o tim stvarima bijaše im manja od želje da sačuvaju svoju vjeru. Uskoro se i druga grupa muslimana uputi za prvom. Vođa ove bio je Džafer b. Ebi Talib. Tako se broj izbjeglih muslimana koji pronadoše utočište u dalekoj Etiopiji pope se na osamdeset i tri.

Kurejši za njima poslaše dva izaslanika sa poklonima za kralja i njegove ministre. Njihov zadatak je bio da vrate izbjeglice nazad u Mekku.

Izaslanici opisaše izbjeglice kao neuračunljive osobe, koje su napustile vjeru predaka i slijede

novotarije. Sada nastoje zloupotrijebiti kraljevu dobrotu i slobodu u njegovoj zemlji. Kralj pozva Džafera b. Ebi Taliba da ga lično ispita. "Zašto ste se odrekli vjere praotaca i prihvatili neku novu, koja se razlikuje i od naše, a i od vjere vašeg naroda?" – upita kralj.

Džafer mu je ovako odgovorio: "Mi smo bili u velikom neznanju i obožavali kipove. Nismo se ustručavali jesti lešine, niti činiti svaku gadnu radnju. Komšije nismo poštovali. Naši jaki su tlačili naše slabe. Ljudi u rodbinskoj vezi su bili u zavadi, čak i ratovali jedni protiv drugih.

"Tako je bilo sve dok se jedan čovjek među nama, poznatog poštenja i iskrenosti, ne podiže, zadužen od Boga, da nas pozove da služimo samo jednom Bogu i da napustimo obožavanje raznih idola. On nam nalaže da vratimo povjerene stvari, da budemo čisti i uredni, da se odnosimo lijepo sa rodbinom i komšijama, da se između sebe ne napadamo i ne ubijamo bez valjanog razloga, da ne činimo blud, da lažno ne svjedočimo, ne otimamo imovinu siročadi i lažno ne optužujemo žene za prevaru."

Onda nastavi: "Kaže nam da klanjamo, postimo i dajemo zekat iz našeg imetka. Povjerovali smo mu i počeli smo služiti i zahvaljivati samo jednom Bogu. Tako smatramo dozvoljenim sve ono što je On dozvolio i zabranjenim sve ono što je On zabranio. Zbog svega toga Kurejši su se okrenuli protiv nas. Stavljaju nas na muke i ubijaju naše slabe. Time nas žele vratiti obožavanju kamenih idola i svojim običajima koje naša vjera smatra ponižavajućim. Pružali smo otpor sve dok smo imali snage. Kada više nismo mogli, da bismo sačuvali vjeru, napustili smo rodni grad, naše najmilije i svu imovinu i uputili se u ovu zemlju, jer smo čuli o prevednosti njenog vladara."

Kada je čuo ovo, kralj zatraži od muslimana da mu pročitaju nešto iz Kur'ana. Džafer je odabrao ajete koje govore o Merjemi, majci Isaovoj. Kada ih čuše prisutnima se oči ispuniše suzama. Kralj reče: "Ono što je naš poslanik Isa donio i ono sa čime je vaš Poslanik došao potiče iz istog izvora. Vratite se mirni svojim kućama, jer ja vas nikad neću predati ovima."

Otpor islamu uglednika Mekke

Jednog dana, poslije zalaska sunca, vođe zakazaše sastanak u blizini Kabe. Na njega namjeravaše pozvati i Muhammeda s.a.v.a.. Kada mu vijesnik reče da žele razgovarati, Poslanikovo lice se ozari i on se ponada da ga zovu jer su željeli prihvatiti Allahovu poruku.

Među njima bijahu Utba, Šejba, Ebu Sufijan, Nazar b. Haris, Ebu Džehl i drugi "uglednici."

Međutim, kada im se pridružio oni počеше razgovarati o problemima koje je uzrokovala njegova "nova vjera" i stadoše mu prigovarati zbog razdora i nesloge koje je prouzrokovao. Umjesto da se upusti u prepirku s njima, on je samo želio da mu kažu da li će ga prihvatiti i slijediti, ili ne. Međutim, oni mu kao uslov za vjerovanje postaviše čudne zahtjeve. O tome Kur'an kaže:

"Oni govore: 'Nećemo ti vjerovati sve dok nam iz zemlje živu vodu ne izvedeš; ili dok ne budeš imao vrt od palmi i loze, pa da kroz njih svukuda rijeke provodiš; ili dok na nas nebo u parčadima ne oboriš, kao što tvrdiš; ili dok nam Allaha i meleke kao jamce ne dovedeš; ili dok ne budeš imao kuću od zlata ili dok se na nebo ne uspneš; a nećemo vjerovati ni da si se uspeo dok nam ne doneseš Knjigu da je čitamo.' (K.17: 90-93)

Međutim, da li bi stvarno povjerovali kada bi i udovoljio svim ovim njihovim zahtjevima? Davali su mu do-znanja da nisu namjeravali da mu vjeruju, a kamoli da ga slušaju i slijede. Poslanik s.a.v.a., im je pokazivao mu'džize i ranije. Tako na primjer, Kur'an govori o cijepanju mjeseca pred njihovim očima:

"I Mjesec se raspolovio! a oni, uvijek kada vide čudo, okreću glave i govore: 'Čarolija neprestana!'" (K.54:1-2)

Ovo se desilo kada je grupa Jevreja došla Poslaniku s.a.v.a., i zahtijevala da rascijepi mjesec kao uslov za vjerovanje. On se molio i mjesec se raspolovio, poslije čega su oni prihvatili islam. Ebu Džehl mu i dalje nije vjerovao i pored toga što je bio svjedok tog čuda.

Ali, zašto mu nisu vjerovali kada su ga do juče zvali "istinoljubivi" i "povjerljivi"? Za to je postojalo nekoliko razloga:

Neki ga nisu prihvatili jer su i sami željeli položaj Božijeg poslanika, ili su za to imali vlastite kandidate:

"I još kažu: 'Trebalo ja da ovaj Kur'an bude objavljen nekom uglednom čovjeku iz jednog od ova dva grada.'" (K.43:31)

Valid b. Mugejra se prepirao sa Poslanikom s.a.v.a., i tvrdio da je on bio podobniji da bude Božiji poslanik, jer je bio stariji, bogatiji i imao više djece. Drugi takav je bio Umeja b. Ebi Salt, koji je nagovještavao dolazak poslanika, ali kada je Muhammed s.a.v.a., došao sa Božijom porukom, Umeja, želeći poslanstvo za sebe, nikad mu nije povjerovao. Ebu Džehl je u jednom

razgovoru sa Ahnasom rekao: "Mi i potomci Abdul Manafa smo se uvijek natjecali u veličini i ugledu. Sada kada nam je uspjelo da budemo jednaki, jedan od njih tvrdi da mu objava dolazi sa nebesa! Tako mi boga (kipa), mi mu nikad nećemo povjerovati."

Razlog zašto su odbijali islam bio je i njihov razvratan i razuzdan način života, kojem se islam suprotstavljao. Piće, kocka, blud, prepiranje, varanje, hvalisanje i slično, bile su navike koje nisu bili spremni napustiti. Kada bi slušali šta Kur'an kaže o kaznama za takve radnje u njima se javljala odbojnost prema islamu.

Još jedan od razloga bio je i strah od drugih idolopokloničkih plemena. Mekka je bila središte idolopoklonstva i mjesto u kojem su razna Arapska plemena čuvala svoje idole. Kurejši su bili smatrani čuvarima idola, i kao takvi bili veoma poštovani među Arapima. Bilo ih je strah da sa prihvatanjem islama ne izgube položaj i ugled. O ovome Kur'an kaže:

"Oni govore: 'Ako s tobom budemo pravi put slijedili, bićemo brzo iz rodnog kraja protjerani.'" (K.28:57)

Pored svih tih razloga, Kurejši su se smatrali sposobnim da zaustave Muhammeda s.a.v.a.. Prvo su pokušali da se nagode s njim nudeći mu bogatstvo i položaj. Kada im to nije uspjelo pokušali su sa fizičkim napadima, strašenjem i zlostavljanjem. Ovo također nije pomagalo, jer su muslimani bili spremni napustiti Mekku u potrazi za boljim mjestom. Drugo, tim mjerama nisu mogli spriječiti druge, koji su dolazili u Mekku u danima hodočašća, da ih Muhammed s.a.v.a., upozna sa islamom. Oni bi ga slušali i kada bi se vratili svojim plemenima pričali bi o novom Poslaniku i njegovoj vjeri.

Ovoga su se Kurejši veoma plašili. Zato su se dali u propagandu protiv Poslanika s.a.v.a., želeći da ga diskredituju i izoluju od društva. Ali odmah se javila prva teškoća: Šta reći o njemu? Zašto su ga mogli oklevetati? Za varanje nisu, jer su mu neki od njih još uvijek povjeravali svoje vrijednosti na čuvanje. Njegovih četrdeset godina besprijeckorno čistog života nisu im davale ni jedan razlog zbog kojeg bi ga mogli optužiti ili govoriti drugima da ga se klone.

Pred samu sezonu hodočašća Kurejši se okupiše u Dari Nadvi radi priprema za doček velikog broja posjetilaca. Valid se podiže i reče: "Dolaze nam dani u kojima će naš grad posjetiti mnogi gosti. Muhammed će nastojati iskoristiti ovaj period da širi svoju vjeru među Arapima. Moramo zajedno istupiti i iznijeti im jedinstven stav prema njemu i njegovoj vjeri. Ne smijemo dozvoliti da primijete razlike među nama, jer to će učiniti naše riječi nedjelotvornim. Sada predlažete šta da im kažemo o njemu?"

Jedan ustade i reče: "Recimo da je prorok." Validu se ovo nije dopalo, jer ono što Muhammed (s.a.v.a.) govori nisu riječi proroka. Jedan reče da kažu da je lud. Valid se i ovome usprotivio, jer bi se lahko otkrilo da on nije lud čovjek. Onda su se dali u diskusiju na čijem kraju su se složili da ga proglase spretnim magičarem. Razlog za to je bio magični efekat koji su njegove riječi i knjiga (Kur'an) ostavljale na slušaoca. I kako je taj spretni magičar uspio da stvori razdor među njima, ni jedna Arapska zajednica neće biti od njega sigurna. Ovim Kurejši postupiše kao i narodi prije njih o kojima nam i časn Kur'an govori:

"I tako je bilo, ni onima prije ovih nije došao ni jedan poslanik a da nisu rekli: 'Čarobnjak je!', ili: 'Lud je!'". (K.51:52)

Da privuku pažnju drugih i odvrate ih od Muhammeda (s.a.v.a.), koristili su Nazara b. Harisa, koji je proveo mnoge godine u Iraku i bio upoznat sa događajima iz života perzijskih kraljeva, njihovim bitkama, herojima i raskošnim dvorcima. Vođe Kurejša su pozdravile njegovu ideju da se pojavi na javnim mjestima i privlači druge svojim pričama. Tako bi Nazar, gdje god bi došao, hvalisavo govorio: "Narode, kakva je razlika između mog govora i Muhammedovog? On vam priča o narodima koje je Bog kaznio, a ja vam govorim o narodima koje je Bog usrećio, o njihovim kraljevima i bogatim palačama." O ovome nam Kur'an kaže:

"Među ljudima je i onaj koji kupuje priče za razonodu, da bi s Allahova puta iz neznanja odvodio i da bi ga predmetom za ismijavanje uzimao. Takve čeka sramna kazna. A kada se njemu naši ajeti kazuju, on oholo glavu okreće, kao da ih nije ni čuo, kao da je gluh – zato mu navijesti patnju nesnosnu." (K.31:6-7)

Sljedeća mjera je bila spriječavanje drugih da slušaju Muhammeda s.a.v. Odredili su ljude koji su se trebali tajno pomiješati sa drugima i kada bi vidjeli da neko želi prići Muhammedu s.a.v. oni su ga trebali spriječili ili odvratili od slušanja na svaki način, čak i pravljjenjem buke. I o ovome Kur'an govori:

"Oni koji ne vjeruju govore: 'Ne slušajte ovaj Kur'an, nego pravite buku da bi ste ga nadvikali!'" (K.41:26)

Kada bi za nekoga od ugleda saznali da naginje islamu, prilazili bi mu posebni ljudi da ga spriječe u njegovom prihvatanju. Tako, na primjer, Aša Ebu Basir, čuveni pjesnik Arabije tog vremena, čuo je za islam i njegovog Poslanika i u srcu osjeti neku draž i privlačnost prema njemu. Zato on odluči da lično posjeti Muhammeda s.a.v.a.. Mušrici saznadoše za to pa ga prije putovanja u Mekku nekoliko njih posjeti.

“Ebu Basire, Muhammedova vjera nije za tebe. U njoj ti nema druge žene osim tvoje,” rekoše mu.

“Neka i nema, jer ja preljubu ne činim”, odgovori on.

“U njoj ti je i vino zabranjeno”, nastaviše ovi.

On je volio popiti pa mu ovo teško pade.

“Hm... Ako je tako onda ću piti još godinu dana, pa ću onda prihvatiti islam”, reče pjesnik.

Ali ne bi tako. Smrt ga sustiže prije isteka te godine i on završi kao nevjernik.

Ekonomska blokada i Ebu Talibova smrt

U namjeri da zaustave Muhammedovu (s.a.v.a.) novu vjeru, Kurejsi odlucise da ekonomski uniste muslimane. Napravise ugovor kojeg napisa Mensur b. Akrama i kojeg potvrdi sam Vrhovni savjet. U njemu su se zavjetovali da ce zabraniti svaku vrstu kupoprodaje, druženje i ulazjenje u brak sa Muhammedom (s.a.v.) i njegovim sljedbenicima, kao i da ce pomagati njihove protivnike.

Kada je saznao o ugovoru, Ebu Talib je okupi familiju i savjetova im da ne napustaju Muhammeda s.a.v., nego da zajedno s njim isele iz Mekke u obližnju dolinu. Kada su izgradili kuce, radije kolibe, Ebu Talib naredjuje da se izgradi osmatracnica sa koje ce motriti prilaz malom naselju.

Blokada je trajala tri godine. Za to vrijeme su Hasimije prolazili kroz velike teskoce. Ponekad je jedna hurma bila obrok, pa cak se i ona morala dijeliti. Takve uslove najteze su podnosila djeca. Prolaznici bi cesto culi njihov plac, pa bi o tome pricali kada bi navratili u Mekku.

Samo u mjesecima hodocasca, kada su musrici smatrali svako nasilje zabranjenim, muslimani su se usudjivali dolaziti do trznice da bi se opskrbili osnovnim zivotnim namirnicama. Ali, i u tome bi im se suprotstavljali Kurejsi. Kada bi neki musliman zelio kupiti sebi namirnice, neko bi se nasao da kupi istu robu, ali po puno vecoj cijeni. Ebu Leheb bi dolazio na pijacu i govorio: “Ljudi, povecajte cijene i onemogucite Muhammedove (s.a.v.) sljedbenike da ista kupe.” On sam bi uvijek dobro placao da bi osigurao odrzanje visokih cijena.

Godine u izolaciji su prolazile, ali čvrstina vjere Hašimija nije se mijenjala. Njihov jadan izgled i patnje djece počеше da izazivaju sažaljenje kod nekih Mekanlija. Hakim b. Hizam podje po noci

dovoditi kamilu natovarenu brasnom i hurmama u blizinu doline i onda je pustati da sama ide gladnim muslimanima. Jednog dana Hisam b. Umar ode do Zuhejra b. Ebi Umeje, koji je bio praunuk Abdul Muttaliba, pa mu reče: "Kako možeš jesti i dobro se oblačiti kada ti rođaci gladuju i hodaju goli i bosí? Da si tako nesto predlagao Ebu Džehlu da uradi njegovoj rodbini on nikad ne bi pristao." Zuhejr reče da on sam ne može nista promijeniti. Hisam mu obeća da će pronaći jos nekoga da ih podrži da poniste sraman ugovor. I zaista, stanje u kojem su bili Hašimije smetalo je i mnogim drugima. Nekoliko njih se sastadose i odlučiše da ukinu ugovor. Kada su otisli do mjesta gdje je bio pohranjen nađoš da su crvi pojeli čitav dokumenat osim riječi " U ime Gospodara..." kojima je bio počinjao .

Poslije toga Hasimije su se vratile kućama. Ali radost povratka za Muhammeda s.a.v.a., nije puno trajala. Godine teškog života ostavile su posljedice na zdravlje, naročito starijih. Samo sto su se izbavili iz jedne nevolje, muslimane je zadesila druga: smrt Ebu Taliba - glavnog zastitnika i garancije sigurnosti za Muhammeda s.a.v.a..

Ebu Talib r.a.

Muhammed s.a.v.a., je bio dio njegove porodice od osme godine pa sve do danas, kada je navrsavao pedesetu. Davao je prednost Muhammedu čak i nad vlastitom djecom. Hranio ga je sve dok se nije osamostalio, a kada je počeo sa misijom on mu je bio glavni oslonac i zaštita.

Predstavimo sebi ovu posebnu vezu između poslanika Muhammeda s.a.v.a., i njegovog amidže Ebu Taliba sa nekoliko primjera.

Jednom je Mekku zadesila velika suša. U takvim slučajevima se tražilo od najpobožnijih osoba da se mole za kišu. Zato Kurejši dođose Ebu Talibu i zamoliše ga da se moli. Ebu Talib pristade, pa uze za ruku Muhammeda s.a.v.a., koji je tada bio jos dijete, i naslanjajući se na zid Kabe rece: "Gospodaru, posalji nam kišu u ime ovog djecaka ..." Historičari pišu da za vrijeme njegovog moljenja na nebu nije bilo ni jednog oblaka. Kada je završio, oblaci počese nadolaziti i prilike za kišu postajale sve izglednije. Onda pođe grmiti i pljuskovi stadose zalijevati zednu zemlju .

Zaista je Ebu Talib mnogo volio Muhammeda s.a.v.a.. Ali zašto je bio spreman žrtvovati imetak, položaj pa čak i život za njega? Neki to tumače kao rodbinsku ljubav. Ali koji otac više voli bratovo dijete od svoje djece? Kada su bili u kolibama za vrijeme one tri godine, plašeći se

za Muhammedovu sigurnost, Ebu Talib je svake noći na Muhammedovo mjesto stavljao jednog od svojih sinova, a njega stavljao da spava na mjestima vlastitih sinova. Zaista je on iskreno vjerovao u ono sa čime mu je bratić dosao, i ta iskrena vjera bila je glavni pokretač njegovih akcija i razlog za njegovu veliku privrženost i ljubav. Ebu Talib je bio svjedok Abdul Mutalibovog ponašanja prema Muhammedu. On bi čak ustajao u njegovom prisustvu u znak poštovanja. Mnoge starije bi mu prigovarale zbog toga. "Zar ti da ustaješ pred djetetom!?" Ebu Talib je pamtio očeve riječi kojima bi im odgovarao: "U ovom mom unuku veliki je čovjek."

Historičari su zabilježili mnoge Ebu Talibove stihove iz kojih se jasno vide njegova vjerovanja. Jedan od njih je sljedeći:

Uglednici znajte da Muhammed Poslanik je,
Baš onako kao sto Musa i Isa to bijahu prije.

U drugoj poemi Ebu Talib kaže:

Da li znate da Muhammeda za Božijeg Poslanika držimo, isto onako kako za Musaa, sina Imranova, da je Božiji Poslanik govorimo...

Jednom u prisustvu Ebu Taliba, nakon sto su ga bezuspješno nagovarali da prestane podržavati Muhammeda s.a.v., Ukba b. Ebi Muit pođe prijetiti: "Ostavi ga! Ne vrijedi ga više savjetovati. Muhammeda treba ubiti i tako s njim jednom zauvijek završiti."

Tog dana Muhammed s.a.v. je izašao iz kuće i nije ga bilo citavog dana. U večer Ebu Taliba obuze nelagodan osjećaj. Na um mu padoše Ukbine riječi i zla slutnja mu prostruju kroz glavu. On posla nekoga da provjeri da li je Muhammed s.a.v.a., u kući nekog od rođaka. Kada ga nigdje ne nađe, Ebu Talib zaključi da su Kurejsi ispunili prijetnju i ubili Muhammeda s.a.v.a.. Odmah odluči da im pokaže sta znači povrijediti nekoga za čiju bezbjednost je bio on odgovoran. Pozva hašimijske mladiće i naredi im da sakriju noževe u odjeću i da zajedno sa njim pođu do Kabe. Kada stignu tamo neka svako od njih sjedne do jednog od uglednika ili vođe, i kada ga cuju da kaze: "O vodje Kurejša, hoću Muhammeda od vas!", da svako od njih ubije njemu najbližeg.

Baš kada su se spremali da krenu Haris b. Zejd dođe, pa kada saznade gdje i zašto su se uputili, reče im da je Muhammed s.a.v.a., u jednoj kući u društvu muslimana. On im reče da se

vrata i sam ode da o svemu obavijesti Muhammeda s.a.v.a.. Kada je on žurno dosao, Ebu Talib ga je dočekaao rasirenih ruku i sa suzama u očima. "Muhammede, gdje si bio? Da li ti se ista dogodilo?", Ebu Talib ga je brižljivo pitao.

Ipak, briga da ne ubiju Muhammeda s.a.v.a., nije ga napustala. Ako to danas nisu učinili učinit će to sutra. Zbog toga on odluči da ih javno upozori i zaprijeti da ne pokušavaju takvo što.

Sutradan, kada su uglednici počeli zauzimati mjesta u blizini Kabe, pažnju im privuce Ebu Talib okružen brojnim mladićima ozbiljnih lica.

"Juče nismo mogli naći Muhammeda, pa sam pomislio da ste uradili ono šta vam je Ukba predlagao, i da ste ga ubili", poče Ebu Talib, "Zato sam bio odlučio da dođem ovdje sa ovim momcima. Svakom od njih sam bio naredio da sjedne u blizinu jednog od vas i da ga na moj znak napadne i ubije. Srećom, našao sam Muhammeda (s.a.v.a.) živa i zdrava." Onda je naredio da momci pokažu noževe koje su krili, i onda završio govor riječima: "Allaha mi, da ste ga ubili ne bi poštedito ni jednog od vas, i borio bih se s vama do zadnjeg čovjeka..."

Kada je Poslaniku s.a.v.a., bilo naređeno da pozove rođake, Ebu Talib ga je hrabrio riječima: "Ustani bratiću! Tvoj položaj je visok, a tvoja vjera plemenita. Ti si sin velikog čovjeka. Ako te jezik povrijedi, ustat će neko da te odbrani, i oštire sablje će da odsjeku jezike tvojih neprijatelja. Bogami, Arapi će biti pitomi pred tobom, kao što je mladunče kamile pitomo pred njegovom majkom."

Ovako je Ebu Talib štitio Muhammeda s.a.v.a., punih četrdeset dvije godine. Naročitu hrabrost je pokazao i najviše se žrtvovao zadnjih deset godina, u kojima je Muhammed s.a.v.a., otvoreno pozivao u islam. Jedini razlozi za tu upornost i hrabrost bili su njegova čvrsta vjera i zato što je shvatio važnost Muhammedove misije. I, dodajući žrtvovanje njegovog sina, Alija, značenje stihova Ibn Ebil Hadida postaje sasvim jasno:

Da Ebu Taliba i njegovog sina nije bilo, ni vjere ne bi bilo. On je Muhammedov oslonac u Mekki bio, a u Medini u virove smrti njegov sin se za njega bacao.

Kada je umirao u Ebu Talibovoj oporuci je stajalo: "... Zadužujem vas Muhammedom (s.a.v.a.), povjerljivim i istinoljubivim, najboljih vrlina medju Arapima. Donio je vjeru koju srca prihvataju, ali jezici protiv nje govore. Vidim da će je prihvatiti slabi i bespomoćni, i da će, na kraju, poniziti ugledne Kurejšije. ... Djeco moja, budite mu prijatelji i pomozite njegovu vjeru, jer uspješan je onaj koji nju podrži. Da mi smrt da jos vremena nastavio bih ga čuvati od svih opasnosti."

Kada je hazreti Alija obavijestio Poslanika s.a.v.a., o Ebu Taliboj smrti, on je gorko zaplakao. Onda je pokazao hazreti Aliji kako da mu da gusul, kafan, i kako da ga ukopa. Poslije toga je on s.a.v.a., sam dovio za umrlu dušu.

Na kraju, upitat ćemo se kako je moguće da neki smatraju Ebu Taliba nevjernikom? Zaista je to rezultat dugogodišnje propagandne kampanje Muavijie ibn Sufijana protiv hazreti Alije . Ona je imala za cilj i da strgne ugled sa njegovog oca. Kako je moguće da nevjernikom smatraju Ebu Taliba a Ebu Sufijana vjernikom? On je bio nevjernik i umro takav. Pred samu smrt, kada je doživio da se vlast vrati u ruke njegove familije rekao je: "Ovo je stvarnost.... Nema obećane kazne ni nagrade, nema dženneta ni džehennema, nema proživljenja niti Sudnjeg dana. "

Neko je pomenuo Ebu Taliba pred imamom Zejnul Abidinom. "Pitam se kako neko može sumnjati u Ebu Talibovu vjeru, kada žena muslimanka ne može biti u braku sa nevjernikom. Fatima b. Esad je bila među prvim ženama koje su prihvatile islam, i ostala je u braku sa Ebu Talibom sve do kraja njegovog života", Imam je rekao.

Imam Muhammed Bakir kaže: "Ebu Talibova vjera je bila iznad vjera mnogih drugih, i Ali je uredio da hadž bude obavljen u njegovo ime."

Imam Džafer Sadik kaže da je "Ebu Talib sličio vjernicima koji su se krili u pećini . Vjerovali su, ali su se morali pretvarati da ne vjeruju, i zbog toga će biti dvostruko nagrađeni."

Ebu Talib je bio jedna od vodećih ličnosti islama, i kao takav umro je kao istinski vjernik. On je bio ono Muhammedovo utočište o kojem nam sam časni Kuran govori:

"... Zar nisi siroce bio, pa ti je On utočište pružio...? (K. 93:6)